

שיר השירים (38)

הזה', אומר הרמח"ל (מסילת ישרים פרק ט): כשיחשוב האדם שכל מה שהקב"ה עושה עמו לטובתו הוא עושה, בין שיהיה בגופו בין שיהיה בממונו, ואף על פי שהוא אינו רואה ואינו מבין איך זה הוא טובתו, ודאי טובתו הוא!
ספר "כמוצא שלל רב שיר השירים"

רבי עקיבא רצה להרגיש ולסבול את יסורין למען קדושת שמו יתברך
מְצַאֲנִי הַשְּׁמָרִים הַסְּבָבִים בְּעִיר הַכּוֹנֵי פְּצַעוֹנֵי (ה.ז.)
 כתב בשו"ת מהר"ם בן ברוך החדשות: וכן אמר מהר"ם, מאחר שגמר אדם בדעתו למסור נפשו על קדוש ה', מכאן ואילך כל מיתה שעושים לו אינו מרגיש כלל, וראיה מן המסורה: "הפּוֹנֵי", ב' במסורה: "הכּוֹנֵי בל חליתי" ואידך "הכּוֹנֵי פַּצְעוֹנֵי", כלומר כשהכּוֹנֵי ופַּצְעוֹנֵי לא היה לי כאב, וזהו "הכּוֹנֵי בל חליתי", לא הרגשתי, כענין "לא חלי ולא מרגיש".

אולם הגאון רבי יוסף ענגיל מקראקא הקשה על כך מדברי הגמרא (ברכות סא:) המספרת על היסורים הנוראים של רבי עקיבא בשעה שהוציאוהו להריגה וסרקו את בשרו במסרקות של ברזל, ובירושלמי אמר שאמר רבי עקיבא: לא חרש אנא ולא מבעט ביסורים, הרי שהרגיש רבי עקיבא ביסוריו, אף שבודאי גמר בדעתו למסור נפשו על קדוש ה' ותירץ, שרבי עקיבא בגודל קדושתו ומדריגתו רצה להרגיש את היסורים ולסבול אותם עבור חיבת קדושת שמו יתברך, ועל כן לא רצה שיתבטל ממנו הרגש היסורים, ומכיון שלא רצה בכך, לא התבטל ממנו הרגש היסורים!
ספר "כמוצא שלל רב שיר השירים"

שְׁפָתוֹתַי שׁוֹשְׁנִים נְטָפוֹת מֹר עֵבֶר (ה.יג.)
 בתלמוד (שבת ל:): אמר רב גידל אמר רב, כל תלמיד חכם היושב לפני רבו ואין שפתותיו נוטפות מר, תכוּינה, שנאמר: "שְׁפָתוֹתַי שׁוֹשְׁנִים נְטָפוֹת מֹר עֵבֶר", אל תקרי מור עובר אלא מר עובר וכו'. ועמלו המפרשים בביאור: "אל תקרי" זה, ואיפה כאן רמז לתכוּינה.

ואמר בעל "גשם ברכה": לי נראה דיש כאן רק טעות סופר קלה, ובזה יתבאר הכל בפשיטות, כי תחת "אל תקרי מור עובר אלא מר עובר", צריך להיות: אלא "מר בוער", והיינו תכוּינה. ודבר דרשות עפ"י חלופי אותיות והעתקתן ממוקדם למאוחר וממאוחר למוקדם הוא חזון נפרץ בחז"ל. וזהו מפני כי אז היו שונים בעל פה (עייין

מְצַאֲנִי הַשְּׁמָרִים הַסְּבָבִים בְּעִיר הַכּוֹנֵי פְּצַעוֹנֵי נְשָׂאוֹ אֶת רְדִידֵי מְעַלֵּי שְׁמֵרֵי הַחַמּוֹת: הַשְּׁבַעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם אִם תִּמְצְאוּ אֶת דּוֹדֵי מַה תִּגְדּוּ לוֹ שְׁחולֵת אֶהְבֶּה אֲנִי (ה.ז.ח.)

החפץ חיים היה אומר: יהודי סובל תמיד מהלומות, ואפילו מטעם השומרים על הסדר, כביכול חוטף הוא מכות ופצעים, ותמיד כל היום שמו מנואץ, חירופים וגידופים על כל צעד ושעל, ואף על פי כן איננו זו מאהבתו את בוראו, קשור ודבוק הוא באהבתו תמיד, ומברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה. לכך התכוון החכם מכל אדם, כשאמר בשם כנסת ישראל: "מְצַאֲנִי הַשְּׁמָרִים הַסְּבָבִים בְּעִיר הַכּוֹנֵי פְּצַעוֹנֵי", ובכל זאת כאשר תמצאו את דודי, תגידו לו: "שְׁחולֵת אֶהְבֶּה אֲנִי", כאז כן עתה, אני אוהב אותך, בכל לבבי ובכל נפשי, "שְׁחולֵת אֶהְבֶּה אֲנִי" לבוראי, ולא נגרע מאהבתי אפילו כחוט השערה! **ספר "כמוצא שלל רב שיר השירים"**

אפילו כאשר מכים אותנו, אנו יודעים שהכל לטובתנו
מְצַאֲנִי הַשְּׁמָרִים הַסְּבָבִים בְּעִיר הַכּוֹנֵי פְּצַעוֹנֵי (ה.ז.)
 כאשר אנו קוראים פסוק זה, עלולים אנו לסבור בטעות שאנו לומדים את ספר "איכה", אך לא זהו: "שיר השירים". ללמדנו שיש "פְּצַעוֹנֵי" שהוא דוקא לשיר השירים. כי גם בעת שהקב"ה נוהג באוהבו במידת "הַכּוֹנֵי פְּצַעוֹנֵי", האוהב ממשיך לכסוף אל ה"דודי", ושפתותיו רוחשות לוחשות ברגש ערגה וגעגועים, את שיר השירים. משל למה הדבר דומה? לאדם חולה הזקוק לטיפול רפואי יסודי, יש והוא חייב לעבור סידרה של בדיקות קשות ומכאיבות, יש והוא אף חייב לעבור ניתוח קשה מלווה ביסורים נוראים ובסבל רב, ויש שהרופא חייב גם לירות לחולה את אחד האיברים שעלה בו הנמק. אם החולה יחשוב כי הרופא המטפל אינו מומחה, או אם החולה חושד כי הרופא הוא לא ידידו, ואין לו רצון לבוא לעזרתו, הרי ברור לנו שהחולה יקצוף ויכעס ולא ימצא ניחומים על הסבל הרב שעבר עליו, וביותר תעגום עליו נפשו על כי אתה הוא בעל מום.

לעומת זאת אם הוא יודע ומאמין שהרופא הוא מומחה ושמו הולך לפניו כבקי ומצטיין במקצוע הרפואה. וכן אם מאמין החולה, כי הרופא הוא ידידו הנאמן, הרי יקבל את כל שרשרת היסורים והכאבים באהבה וברצון. לא די בכך, אלא החולה ישמיע בשער בת רבים דברי שבח והוקרה לרופא אשר בחכמתו ומסירותו הציל את חייו. ובנוסף החולה המבריא יברך את הרופא ויתן לו בשמחה מתנה שוות ערך למזכרת הוקרה. 'כך הדבר

בתוספות סוף מסכת מגילה לב., ד"ה והוינא), והיו מוכחים לעשות סימנים ורמזים וציונים לתכלית הזכרון. ספר "ברכת חיים מועדים"

זה דודי וְזֶה רְעִי (ה. טז)

ובתרגום: "דין הוא תושבחתיה דאלקא רחימי, ודין הוא תוקף חוסניה דמרי חביבי". הרי לנו, שהתרגום של מילה "רְעִי" הוא "חביבי" נראה שאהבה וחביבות אלו שני ענינים שונים. ישנה אהבה שאוהבים את האב, את הבן, את האח. אהבה זו באה מתוך קירבה, מתוך אחדות. אבל לא תמיד כשיש קירבה וקשר הדוק ישנה גם חביבות. לדוגמא: קורה לפעמים ששני אחים רבים. למרות העובדה שהם קרובים אחד לשני וודאי שבתוכם אוהבים הם איש את רעהו. חביבות מתבטאת בצביטת לחי. הבן לא מרגיש חביבות לאבא. אך כשמגיע הדוד, אח של האבא, בדרך כלל הוא מגיע עם סוכריות המבטאות חביבות. גם כלפי הקב"ה יש אהבה ויש חביבות. ודאי שכל יהודי אוהב את השי"ת: "ואהבת את ה' אלוקיך", אך יש גם ענין חביבות. חביבות פירושה חשק. אדם צריך לעשות מעשים המגלים את חביבות המצוות בעיניו.

אחד הדוגמאות המופלאות לכך הוא ענין "ישיבת בין הזמנים", יש הרבה ישיבות בעולם. אינני יודע איזו ישיבה השי"ת הכי אוהב. זהו דבר עמוק מאוד שאיננו יכולים לדעת. אבל לדעתי הישיבה שהקב"ה הכי מחבב, שהיא בבחינת "צביטה בלחי" זו ישיבה בין הזמנים. הגדה של פסח "תפארת שמשון"

עמל התורה וריפיון הגוף: מקור נפלא ל'מעשה רבי' יְדִיו גְּלִילֵי זָהָב מְמַלְאִים בְּתַרְשִׁישׁ מְצִיּוֹ עֶשֶׂת שָׁן מְעֻלָּפֹת סְפִירִים (ה. יד)

במדרש רבה על פסוק זה, מסופר על התנא רבי אלעזר ב"ר שמעון, שהיה כוחו גדול, שהוריד מן העליה שני חמורים בבת אחת, ועם זאת: כיון שנעתסק בתורה אפילו טליתו לא היה יכול לסבול. עוד מובא במדרש: בן בית אחד היה לו לרבן גמליאל, והיה רגיל להיות נוטל קופה של ארבעים סאה ומוליכה אצל הנחתום, וכיון שנתעסק בתורה אפילו סדיניה (סדין שמתעטפין בו) לא היה יכול לשאת.

בענין זה מסופר, כי בשמחת נישואיו של מרן הגאון הקהילות יעקב, הסטייפלר, התפלל מרו הגאון חזון איש תפילת ערבית ללא מגבעת על ראשו, בהסבירו כי מרוב מאמץ בלימוד התורה שהיה לו באותו יום, לא יכול היה להניחו על ראשו, פן יכבד עליו המשא. וכאשר היה מי שתהה לפשר הדבר באוזני מרן הגאון רבי חיים קנייבסקי זצ"ל, הצביע הגר"ח על דברי המדרש אלו, שבו ראינו שעמל התורה יכול לגרום חולשת הגוף כל כך, עד שאפילו בגד יהיה כבד מנשוא!

ספר "כמוצא שלל רב שיר השירים"

הלכה: הרכבת שולחן פלסטיק

מותר לחבר את הרגליים לפלטת השולחן שמכיון שיש רגילות לעשות כך אין בזה משום בנין וסתירה, כמבואר בט"ז ובמ"א (סי' שי"ג ובמנ"ב סקמ"ה), ואף אם צריך לתקוע בכח יש להתיר, כיון שכשדרכו בכך אין איסור של תקיעה, דחשיב צורת השתמשות ולא צורת תיקון ובניה. ולשיטת החזו"א (סי' נ' סק"ט בסופו) יש לאסור. וע"ע במשנ"ב (סימן שמ סקי"ז) שמבואר שם להתיר. ואם אין רגילות באופן תדיר לעשות כן, יש לאסור. ספר "הליכות שבת" מאת הרב אופיר מלכא שליט"א

פתגם: הזכרונות מנצחים את העבר, התקוות צופות על העתיד, והחברות הופכת את ההווה למאושר.

ספר "שמחלה"

חקירה: חוץ לארץ

פירות חו"ל פטורים מתרומה מעשר חלה, או רק אינם חייבים בהם (צפנת פענח כללי התורה והמצוות ח"ב ד"ה פירות חוץ לארץ מא: גם פטורים וגם אינם חייבים) ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: פשרו של נוטריקון

רב פלוני שלח מכתב לעמיתו בעיר אחרת, וכתב בראש המכתב תואר בנוטריקון: הנה"ה. כששאלוהו מקורביו לפשר ראש התיבות, הסביר הרב: הלה היא סבור מן הסתם שראשי התיבות הם: הרב הגדול הגאון המפורסם. ואילו אני התכוונתי לפסוק הידוע בקהלת: הבל הבלים הכל הבל. ספר "חד וחלק" חלק ד' (דף קעז)

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, אברהם רפאל בן רבקה, ברטה מסעודה בת לאה, חיים מאיר בן גבי זווירה, אליהו בן תמר, ראובן בן איזא, ששא בנימין בין קארין מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה, ויקטוריה שושנה בת ג'וים חנה, רפאל יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, שמחה ג'וזת בת אליו, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, רישאר שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, יעל רייזל בת מרטיין היימה שמחה. זיווג הגון: נעמי פנינה בת סנדרין אסתר, לאה בת רבקה, לאלודי רחל מלכה בת חשמה, ליוסף גבריאל בן רבקה, זמרים בת רבקה. הצלחה לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'ייזל לאוני. לעילוי נשמת: אליהו בן זהרה, ג'ינט מסעודה בת ג'ילי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן מול פורטונה. שמחה בת קמיר, אמיל חיים בן עזו עזיזה, רחל בת מיה, ראובן בן חנינה, אליהו בן מרים, ניסים חי הורבט בן ג'ילי.

